

Paaanke af Dommen eller Eksekutionen, dels Trediemands Ret, idet denne f. Ex. som havende en fortrinligere Panteret eller Udlægsret eller en ældre Brugsret eller deslige, baade vil kunne, idetmindste i en vis Tid, forhindre Salget og kunne modsætte sig, at Tingen overgaar i den sekundære Udlægshavers Besiddelse.

Den hele heromhandlede Bestemmelse er der kun Nødvendighed for ved Udlæg i Løsøre. Udlæg i fast Eiendom, der i Regelen vil blive thinglæst, er der ikke Grund til at behandle anderledes end Pant i Almindelighed.

§ 157.

Af Regelen i § 149 vil følge, at Skibe ikke kunne være Gjenstand for sædvanligt villiesbestemt Underpant. Der er saa meget mindre Grund til med Hensyn til dem at gjøre nogen Undtagelse fra den almindelige Regel, som de efter deres Natur altid ville afgive et i almindelige Gjældsforhold lidet syldbestjørende Pant, jfr. ogsaa Ørstedes Udtalelse i Sur. Tidssk. 16de B. 2det Hefte p. 116. Derimod berøres de særegne i Søretten hjemlede legale Panterettigheder i Skibe (jfr. 4—2—5, 4—3—3 og 4, 4—5—1 og 9 o. fl.), ikke ved nærværende Forflag.

Credie Assnit.

Nogle Forandringer i de gjældende Bestemmelser om Eksekution og Arrest paa Person.

Hensigten med Bestemmelserne i dette Assnit er at indføre de Forbedringer i Henseende til Eksekution og Gjældsarrest, der allevegne i nyere Tider betragtes som paabudne baade af Retsgrunde og Humanitetsgrunde, forsaavidt dette kan ske særskilt og forinden Iværksættelsen af den gennemgribende principielle Omdannelse af hele Retspleien i Almindelighed og Lovgivning om Eksekution og Tvangsaktion i Særdeleshed. Hovedbestemmelsen gaar ud paa, at Gjældsængsel i dets vigtigste An-

vendelse affkaffes som Eksekutionsmiddel (§ 160). At denne Institution strider imod rigtige Retsgrundfætninger, har allerede længe været anerkjendt fra alle Sider. Der er navnlig en Indvending mod denne Institution, som strax falder i Øinene, og som derfor ogsaa fortrinnsvis pleier at fremdrages i Debatten om Gjældsængsels Berettigelse, nemlig at det staar Kreditor frit for vilkaarlig at sætte sin Skyldner i Gjældsængsel, blot fordi han ikke betaler sin Gjæld. Hvorledes man end betragter Gjældsængsel, og hvad man end anser for det egentlige Diemed med denne Institution, lader dette sig ikke forsvare. Dette er navnlig klart, forsaavidt man betragter Gjældsængsel som det, det efter sin Natur nærmest er, nemlig som et Onde, der i Virkeligheden maa anses som eller stilles i Klasse med Straf; en Mand bør ikke straffes blot, fordi han ikke betaler, hvad han skylder; Straffskyld kan han kun siges at have paadraget sig, naar han i Gjældsforholdet eller ved dets Stiftelse har udvist enten en hoi Grad af Hensynsløshed og Rigegyldighed eller endog ligefrem Uredelighed. Om der foreligger et saadant Forhold, bør, naar dertil er særlig Anledning, afgjøres under en særskilt Sag, men Spørgsmaalet herom vedkommer ikke den almindelige civile Eksekution. Den ovenanførte Indvending rammer fremdeles ogsaa den Opfattelse, at Gjældsængsel er berettiget som et Middel til at sikke imod, at Skyldnerne fordølge deres Eiendele eller paa anden svigagtig Maade søge at unddrage deres Gods fra at tjene til Kreditorernes Syldbestjørelse, og at det i hvert Fald tjener til at anspore Skyldneren til at gjøre sit Yderste for at skaffe Udveite til Betaling. Hvad enten man i denne Henseende nærmest lægger Vægten paa selve Hensættelsen i Gjældsængslet, eller, som det i Almindelighed sker, paa den Virkning, som en Trusel med Gjældsængsel vil udøve paa Skyldneren, maa det ogsaa her fremhæves, at det ikke lader sig forsvare i dette Diemed at give Kreditor Ret til vilkaarligt at anvende Gjældsængsel mod enhver Skyldner uden Hensyn til det enkelte Tilfældes Bestaenhed. Tilføielsen af et personligt Onde